

שנאמר בספרו של חנוך. חברים הסתכלו באלו האותיות אדמ"ת ע"ר (והן אע"ד פמת"ר) אותן אותיות טסות באויר, וקול מתעורר ומודיע (ומכריו) הקיצו ורננו שכני עפר, וזהו בנן שני שנתקן. וקר אמר בספרו של חנוך: בנן שני עפר שנתקן. ראשון אדמת. ואותו ראשון פסלת לגבי שני שנתקן. ואלו ושני אדמת עפר פלם וקיצו אלה שנתקנו לחי עולם) מי זה עולם? זהו עולם שלמטה, שחרי לא זכו להיות בעולם שלמעלה. ואלה שלא זכו - לחרפות ולדראון עולם. מה זה לחרפות? משום שצד האחר יעבר מן העולם, והקדוש ברוך הוא ישאיר את אלה שהיו מנביעת אותו הצד להתמיה בהם את כל בני העולם. מי גרם כל זה? אותו שלא רצה להתרבות בעולם ולא רצה לקיים (בדרך של אותו נהר שהוא) ברית הקדש, ולכן גרם כל מה שגרם וכל הגלגולים הללו שאמרנו עליה עד כאן. (וזהו) עד כאן זקן. שנתק רגע אחד, והחברים היו תמהים, ולא היו יודעים אם היה יום אם היה לילה, אם עומדים שם אם לא עומדים.

פתח אותו זקן ואמר, פי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית וגו'. פסוק זה מוכיח על כל מה שנתבאר. בא וראה, כל זכר עומד בדיוקן בעולם הזכר, וכל נקבה עומדת בדיוקן בעולם הנקבה. בעוד שהוא עבד שנדבק בו הקדוש ברוך הוא באותן שש שנים קדמוניות, ואם עקר עצמו מעבודתו, יעקר אותו הקדוש ברוך הוא מאותן שש שנים של עולם הזכר, וימסר לאדם שהוא מששה צדדים, יעבד לו שש שנים, ויעקר משש שנים (קדמוניות) שלמעלה.

אחר כך יורד משם ונמסר לעולם הנקבה. הוא לא רצה לעמד (בעולם) בזכר - יורד ועומד בנקבה. באה

איסתכלו באינון אתונו אדמ"ת ע"ר (ואינון אע"ד פמת"ר) אינון אתונו טסאן באוירא וקלא אתער ואודע (ס"א ואכריו) הקיצו ורננו שוכני עפר ורא איהו בנינא תנינא דאתקנו וסכי אמר בספרא דחנוך בנינא תנינא עפר דאתקנו: קדמאה אדמת. והוא קדמאה פסולת לגבי תנינא דאתקנו והני ושני אדמת עפר בלהו וקיצו אלה דאתקנו לחי עולם) מאן עולם.

דא עולם דלתתא דהא לא זכו למיהוי בעולם דלעילא. ואלה דלא זכו, לחרפות ולדראון עולם. מאי לחרפות, אלא בגין דסטרא אחרא יתעבר מעלמא, וקודשא בריך הוא, אלין דהוו מנביעו דההוא סטרא, ישאר לון, לתוהא בהון כל בני עלמא.

בר דא מאן גרים, ההוא דלא בעי לאפשא בעלמא, ולא בעי לקיימא (ס"א בדרנא דההוא נהר דאיהו) ברית קדישא, על דא גרים כל מה דגרים, וכל הגי גלגולין דקא אמינא עליה עד הכא. (הרא הוא) עד כאן סבא. שתיק רגעא חדא, וחברייא הוו תווהין, ולא הוו ידעין, אי הנה ימא, אי הנה ליליא, אי קיימי תמן, אי לא קיימי.

פתח ההוא סבא ואמר, (שמות כא) פי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית וגו'.

קרא דא אוכח, על כל מה דאתמר. תא חזי, כל דכורא, קאים בדיוקנא, בעלמא דדכורא. וכל נוקבא קאים בדיוקנא, בעלמא דנוקבא. בעוד דאיהו עבדא דקודשא בריך הוא אתדבק ביה, באינון שש שנים קדמוניות, ואי אעקר גרמיה מפולחניה, יעקר ליה קדשא בריך הוא מאינון שש שנים, דעלמא דדכורא, ואתמסר לפר נש, דאיהו משית סטרין, יפלה ליה שית שנין, ויתעקר משית שנין (קדמוניות) דלעילא.

בבתר נחית מתמן, ואתמסר בעלמא דנוקבא. הוא לא בעא לקיימא (בעלמא) בדכורא,

הנְקֵבָה, שְׁהִיא שְׁבִיעִית, וְנוֹטְלָת אוֹתוֹ. הָרִי מִפְּאֵן וְהִלְאָה הוּא מְעוֹלִם הַנְקֵבָה. לֹא רָצָה לְעַמֵּד בָּהּ וּבִגְאֻלָּה שְׁלָהּ - יוֹרֵד לְמִטָּה וְנִדְבַק לְמִטָּה וְנִאֲחָזוּ בְצִד הָאֲחֵר. מִפְּאֵן וְהִלְאָה נֶעְקָר מְעוֹלִם הַזֵּכֶר וּמְעוֹלִם הַנְקֵבָה. הָרִי נִאֲחָזוּ בְּאוֹתָם עֲבָדִים שֶׁהֵם מִצִּד הָאֲחֵר.

עֲבָשׁוּ, כִּיּוֹן שֶׁכָּף הוּא, הַצֵּטְרָף פְּגָם וְלַעֲשׂוֹת בּוֹ רָשָׁם שֶׁל פְּגָם, שְׁהָרִי כָּל פְּגָם הוּא שֶׁל צִד הָאֲחֵר, וּמִיּוֹבֵל וְהִלְאָה חוֹזֵר לְגִלְגוּל, וְשָׁב לְעוֹלָם כְּמִקְדָּם, (אם זוכה ומתקן עצמו, נדבק) וְנִדְבַק בְּאוֹתוֹ עוֹלָם הַנְקֵבָה וְלֹא יוֹתֵר. זָכָה - עוֹשֶׂה תוֹלְדוֹת בְּעוֹלָם הַנְקֵבָה, וְכֹלֵם סוּד הַכְּתוּב (תהלים מה) בְּתוֹלוֹת אַחֲרֵיהָ רְעוּתֶיהָ מוּבָאוֹת לָךְ. וְאֲשָׁרִיו כְּשִׁמְתִּתְּקֵן וְזוֹכֶה לְכָף.

וְאִם לֹא זָכָה אֶפְלוּ בְּגִלְגוּל הַיּוֹבֵל, הָרִי הוּא כְּלֹא הֵיחָ, שְׁחִזֵּר וְלֹא הַשְׁלִים יָמָיו לְהַנְשֵׂא בְּעוֹלָם וְלַעֲשׂוֹת תוֹלְדוֹת. מֶה כְּתוּב? אִם בְּגַפּוֹ יָבֵא בְּגַפּוֹ יֵצֵא. אִם יַחֲדִי יִפְגֵּס לְאוֹתוֹ הַעוֹלָם בְּלִי תוֹלְדוֹת וְלֹא רָצָה לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָף, וְיֵצֵא מִהַעוֹלָם הַזֶּה יַחֲדִי בְּלִי זֶרַע - הוֹלֵךְ כְּמוֹ אֶבֶן בְּכָף הַקָּלֵעַ עַד אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁל הַסֵּלַע הַחֲזוֹק, וְנִכְנָס לְשָׁם, וּמִיָּד נוֹשֶׁבֶת רוּחַ שֶׁל אוֹתוֹ יַחֲדִי שְׁנֹעֵזֵב מִנְקֵבָתוֹ, וְהוֹלֵךְ יַחֲדִי כְּנֹחֵשׁ שֶׁלֹּא מִתְחַבֵּר עִם אֲחֵר בְּדֶרֶךְ, וְנוֹשֵׁב בּוֹ.

וּמִיָּד נִפְקֵי מִגּוֹ הַהוּא אֲתֵר דְּטַנְרָא תְּקִיפָא, הוּא בְּלַחְדוּדִי, וְאֲזִיל וּמִשְׁטָטָא בְּעַלְמָא, עַד דְּקָא אֲשַׁפַּח פְּרוּקָא לְאַתְבָּא. וְהֵינְנוּ אִם בְּגַפּוֹ יָבֵא בְּגַפּוֹ יֵצֵא, הָאִי דְלֹא כְּעַא לְאַתְנַסְבָּא, לְמַהוּי לִיָּה תוֹלְדִין.

נְחִית וְקִיִּמָּא בְּנוּקְבָא. אֲתַתָּא נּוּקְבָא, דְּאִיָּה שְׁבִיעִית, וְנוֹטְלָא לִיָּה, הָא מִפְּאֵן וְלִהְלֵאָה, מְעַלְמָא דְּנוּקְבָא אִיָּהוּ.

לֹא כְּעַא לְקִיִּמָּא בָּהּ, וּבְפִירוּקָא דִּילָהּ, נְחִית לְתַתָּא, וְאַתְדַּבֵּק לְתַתָּא, וְאַתְאַחִיד בְּסַטְרָא אַחֲרָא. מִפְּאֵן וְלִהְלֵאָה, אֲתַעְקֵר מְעַלְמָא דְּדְכוּרָא, וּמְעַלְמָא דְּנוּקְבָא. הָא אֲתַאַחֵד, בְּאִינוּן עֲבָדִים דְּאִינוּן מְסַטְרָא אַחֲרָא.

הַשְׁתָּא כִּיּוֹן דְּהָכִי הוּא, אִיִּצְטְרִיף פְּגָם, וְלִמְעַבְד בִּיָּה רְשִׁימוֹ דְּפְגָם, דְּהָא כָּל פְּגָם דְּסַטְרָא אַחֲרָא אִיָּהוּ, וּמִיּוֹבֵל וְלִהְלֵאָה אֲתַהֲדֵר לְגִלְגוּלָא, וְתָב לְעַלְמָא כְּמִלְקֵדְמִין. (ס"א א' ו'כ' וְאַתְתְּקֵן פְּרַמִּיָּה אֲתַדְבֵּק) וְאַתְדַּבֵּק בְּהוּא עַלְמָא דְּנוּקְבָא, וְלֹא יַתִּיר. זָכָה עֲבִיד תוֹלְדִין בְּעַלְמָא דְּנוּקְבָא, וְכִלְהוּ רְזָא דְּכְתִיב, (תהלים מה) בְּתוֹלוֹת אַחֲרֵיהָ רְעוּתֶיהָ מוּבָאוֹת לָךְ. וְזַפְאָה אִיָּהוּ כִּד אֲתַתְּקֵן וְזָכִי לְכָף.

וְאִי לֹא זָכָה אֶפְלוּ בְּגִלְגוּלָא דִּיּוֹבֵלָא, הָא אִיָּהוּ כְּלֹא הוּא, אֲתַהֲדֵר, וְלֹא אֲשַׁלִּימוּ יוֹמוּי, לְאַתְנַסְבָּא בְּעַלְמָא, וְלִמְעַבְד תוֹלְדִין. מֶה כְּתִיב, אִם בְּגַפּוֹ יָבֵא בְּגַפּוֹ יֵצֵא. אִי יַחֲדָאִי יַעוּל בְּהוּא עַלְמָא בְּלֹא (דף ק"ז ע"א) תוֹלְדִין, וְלֹא כְּעַא לְאַשְׁתַּדֵּלָא בְּהָאִי, וְנִפְקֵי מִהָאִי עַלְמָא יַחֲדָאִי, בְּלֹא זֶרַע, אֲזִיל כְּאַבְנָא בְּקוּסְפִיתָא, עַד הַהוּא אֲתֵר דְּטַנְרָא תְּקִיפָא, וְעַאל תְּמָן וּמִיָּד נִשְׁב רוּחָא דְּהוּא יַחֲדָאִי, דְּקָא אֲשַׁתְּבִיק מִנוּקְבִיָּה, וְאֲזִיל יַחֲדָאִי, כְּחֻיָּא דְלֹא אֲתַחַבֵּר בְּאַחֲרָא בְּאוּרְחָא, וְנִשְׁיב בִּיָּה.

וּמִיָּד נִפְקֵי מִגּוֹ הַהוּא אֲתֵר דְּטַנְרָא תְּקִיפָא, הוּא בְּלַחְדוּדִי, וְאֲזִיל וּמִשְׁטָטָא בְּעַלְמָא, עַד דְּקָא אֲשַׁפַּח פְּרוּקָא לְאַתְבָּא. וְהֵינְנוּ אִם בְּגַפּוֹ יָבֵא בְּגַפּוֹ יֵצֵא, הָאִי דְלֹא כְּעַא לְאַתְנַסְבָּא, לְמַהוּי לִיָּה תוֹלְדִין.